

מאחורי צחוק עליז, מסתתרת טרגדיה של נערה

זעיר, לולא התרחשה במציאות. מאחורי הצחוק המתגלגל וה" הופעה הזוהרת של הנערה הדיונופית, שנראתה כהתגלמות האושר של נערה חסרת-דאגות, מתחבאת פרשת-חיים עצובה. להלן דבריה של ברכה-ביאטריס בת ה-17, כפי שסיפרה אור-תם לכתבת, ושיש סתירה בולטת בינם לבין דברי ההורים- המאמצים. מובן שסיפור ההורים-המאמצים שונה בתכלית. "העולם הזה" מצא לנכון לפרסם את דברי ביאטריס כלשונם.

כתבה זו נולדה במיקרה. חברת, "מולדת" פורסמה מודעה, ובה ברכה-ביאטריס שמעוני, שנבחרה בשעתו כסגנית מלכת-המים בתחרות של, "העולם הזה", בחברת אשה זקנה. בחוגי הפירסומאים נאמר שזוהי הסבתא האמיתית שלה. כתבת, "ה-עולם הזה" החליטה להכין כתבה קטנה על הדוגמנית וסבתה. אך כשנפגשה הכתבת עם ביאטריס, ולאחר מכן עם בני משפחתה, נתגלתה טרגדיה אמיתית, שיכלה להיות רומאן

"מחר אזיל

דימעה-אולי!"

אני לא יודעת מתי שנולדתי. הורי המאמצים אמרו לי שזה היה לפני שבע-עשרה שנים. שמי האמיתי הוא: באה ביק. זהו שם אמי האמרי-תית, שבגיל הודשיים מסרה אותי ל-אימוץ.

נולדתי בהונגריה. לאמי המאמצת כבר היתה אז בת. שהיתה קטנה ממני בשנה. אבי האמיתי היה צועני. הוא עזב את אמא עוד לפני שנולדתי. כהתחלה היתה אמא באה לבקר אור-תית לפעמים אצל אמי המאמצת. אבל היא עשתה למשפחה שם המון צרות. היתה גונבת מהם ומאיימת. עד ש- בסוף החליטו הורי המאמצים, שהיו יהודים, לעזוב את הונגריה ולעלות ל-ישראל.

אחרי שענינו

לישראל הש-תנה הכל. כשהיינו בהונגריה, אהבו אותי כולם. בייחוד סבתא, האמא של אמי המאמצת. אני לא ידעתי אז בכלל כי אינני בת אמרי-תית. כולם פינקו אותי. הייתי חמודה ושקטה, ולא הפרעתי לאף אחד.

בישראל שלחו אותי למוסד ל-ילדים אומגה, יחד עם אחותי. להורי לא היה אז כסף,

והם ניסו להתבסס. כעבור שנתיים התגר-שה אמי, הכירה רקדן אחד מתיאטרון דורה-מי, ועברה לגור איתו בצריף עלוב בכרם-התימנים. היא הוציאה אותנו מן המוסד, ולקחה גם אותנו לצריף. לא היו מים חמים, וביתי השימוש היה רחוק מן הבית. כל בוקר היינו מגלים שהעכברים אכלו לנו את האוכל. כבר אז הרגשתי באינסטינקט שהקשר שלי למשפחה חלש. היו ימים שהייתי עומדת שעות בחוץ, ומרגישה שאינני שייכת לשם. ואז קרה המיקרה שלא אשכח לעולם. הייתי בת חמש. בלילה עשיתי פיפי במי-

"כל מה שאני רוצה, זה למצוא את אמי האמיתית"

טה. בבוקר לקחה אותי אמא. הלבישה אותי, הכניסה את התחתונים הרטובים לשקית יחד עם פרוסת-לחם, וזרקה אותי מהבית. כשעמדתי בחוץ ובכיתי, היא יצ-אה ושאלה אנשים ברחוב אם הם מעוניי-נים לקחת אותי.

כל יום הייתי מקבלת 24 גרוש כדי לנסוע לגן וחזרה. הרבה פעמים הלכתי לגן וחזרה ברגל, כדי לקנות לי סו-כריה או מסטיק, כי כסף אחר לא נתנו לי אף פעם. עד היום אני הולכת עם הראש באדמה, אולי אמצא גרוש. כשמצאתי כמה פע-מים כסף והבאתי הביתה, היו מכים אותי מכות-ירצח, והיו אומרים לי

מודעת פידסומח המ

שגנבתי אותו. "למה דווקא את מוצאת כסף?" היו שואלים אותי, ועד שלא הייתי אומרת שגנבתי את הכסף, לא היו מפסי-קים להרביץ. המצב של המשפחה השתפר, ועברנו לגור ליד צווחא. אבל גם עכשיו היו חוסכים עלי כל גרוש. טיולי בית-ספר לא קיבלתי אף פעם כסף. אני זוכרת שפעם, בגיל 10, היה טיול שנתי גדול, ונורא רציתי לצאת. גנבתי מהארנק של אמא חמש לירות, והיא תפסה אותי. בין מכות-הירצח לצע-קות האימים, נפלט לה פתאום: "את דומה בדיוק לאמא שלך!" היא לקחה אותי למסורה. שם אמרו